

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CXIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

scelerum præ Adamo & Evâ numero damnati, deteriorem vitæ suæ conditionem, non meliorem promerere.

CXIII. Ad argumentum octavum respondemus, I. Per distinctionem: Immutabile aliquid dicitur, dupliciter: vel in se & in radice simul, vel in se solum, non in radice. Quod Metaphysicî vocant necessarium vel simpliciter vel ex hypothesi. Immutabile in se & necessarium simpliciter est, hominem esse docilem, quia id ex naturâ hominis per se consequitur. Immutabile autem in se & mutabile in radice est, hominem doctum esse, cum doctè disputat. cum fieri potuerit, ut nunquam erudiretur doctrinâ. Jam verò ad id, ut aliquid laudem habeat & vituperium, sufficit, si mutabile fuit in radice, seu principio, etsi in consequenti deinde reddatur immutabile. Sic quamquam, quæ in ebrietate patramus, ex ignorantia, adeoque immutabiliter perpetremus, ea tamen ipsa à laude & vituperio ideò aliena non sunt, quia in nostrâ potestate fuerat ipsa ebrietas, ex quâ id, quod ex ebrietate sequitur, merito æstimatur. Limitatâ igitur majore propositione in secundo argumento: quicquid aliter sese habere nequit, in se simul & in radice seu causâ suâ, id non habet laudem vel vituperium; negatur minor. Quamquam enim voluntas damnatorum, dum sunt damnati, aliter sese habere & corrigi nequeat, causa tamen & principium, ex quo immutabilitas illa contracta est, aliter sese olim habere & corrigi potuit. Quod sufficit ad fundamentum laudi & vituperio præbendum. Si II. major propositio eousque extendatur: Quicquid, suppositâ certâ sed mutabili hypothesi, aliter sese habere nequit, id non habet laudem vel vituperium; tum evidens instantia est Alberto ipse dæmon, qui ante diem extremi judicii immutabiliter peccat, cujus tamen peccatum meritò vituperatur, fatente Alberto. III. Respondet ipse Albertus: *Ad aliud dicendum, quod licet corrigere non possit statum suæ confirmationis in malo, tamen quilibet actus singularis est sibi voluntarius, & ideò vituperatur.* Quemadmodum nec hodie post lapsum mutare possumus necessitatem peccandi, nobis adsistentem, cum simus servi peccati, & venundati sub peccatum, & tamen, quia quodlibet peccatum in particulari voluntarium est, justam reprehensionem effugere non potest. Quare IV. Joh. Cameroni, objicienti:

Num

Num ullum scelus eò gravius existimamus, quod Diabolicum vulgò appellamus? Atque hæc nomenclatura, non scelus modo, sed invidiam in scelere pertinaciam demonstrat; rectè respondet Jo. Episcopus, c. XVI. p. 306. Ita sanè est. Sed hoc ipsum scelus, hæc ipsa pertinacia, idcirco saltem gravissima censei potest, quia à liberâ Diabolorum voluntate, & ingratissimâ contra DEUM rebellionem, (longâ an brevî, quis dixerit?) ortum suum habet. Disertè enim Diabolus dicitur non perstitisse in veritate. Job. II X. 44. à principio peccare. I. Job. III. 8. peccasse. II. Petr. II. 4. non servasse suam originem vel principatum, sed domicilium suum reliquisse. Jud. 6. & similia. Absque hoc esset, non magis censenda forent facta ipsorum mala, si necessaria ea esse velis, punitione novâ digna, quam luporum, ursorum, aliarumque ferarum bestiarum facta, quando ad innoxia animalia, ipsosque aded homines, licet innocentissimos, optimosque, dilaniandum, aut naturæ quodam impetu, aut fame irave stimulatæ feruntur. Hoc solum superesset discrimen, quod Diaboli sciant, quod ea, quæ faciunt, DEO displiceant, & si ad legem exigantur, peccata sint materialiter, belluæ autem istud ignorent. Interea, quid ipse de Diabolo sentiam, an videlicet hodieque liberè adhuc, an necessariò peccent, non est necesse, à me hoc loco exponi. Sufficit jam ad solutionem argumenti, quod ea, quæ Diaboli nunc faciunt, rectè scelera censei possint, ex eo, quia sceleratâ & liberâ suâ voluntate, in principio DEO, Domino suo, rebellarunt, & peccatorum gravissimorum reos se fecerunt, seque ipsos in hanc, in quâ nunc versantur, conditionem propriâ suâ culpâ precipitarunt; sive conditio illa sit, quod voluntatem habeant prorsus determinatam ad volendum id tantum, quod DEO contrarium & invisum est: sive conditio illa talis sit, quod liberè nunc persistere velint in rebellionem suâ, & quod obsequium suum DEO ingratum, sibi inutile esse sciant, jamque norint, latam in se damnationis irrevocabilem sententiam, cujus executioni catenis caliginis constricti reserventur, graviolemque condemnationem non metuant, quicquid fecerint; idcirco, inquam, hoc tantum operam dare student, ut, quoad ipsis licet, DEO egrè faciant, perdantque secum, quicquid ille salvatum cupit. Hæc ille, quæ sententiam nostram egregiè illustrant.

CXIV. Ad argumentum nonum respondemus, I. Per illud argumentum: Ubi definit longanimitas Divina, ibi definit peccatum: at in futuro seculo. Ergo, concludi non tantum hoc: extinguendum tum penitus esse peccatum actuale, sed etiam: abolendum atque eradicandum originale atque habituale; cum
utrum-